

KRÓTKIE DONIESIENIA**SHORT COMMUNICATIONS****552. Skoczek uszaty *Ledra aurita* (LINNAEUS, 1758) (Hemiptera: Auchenorrhyncha: Cicadellidae) w Kampinoskim Parku Narodowym**

Ledra aurita (LINNAEUS, 1758) (Hemiptera: Auchenorrhyncha: Cicadellidae) in the Kampinos National Park

KEY WORDS: Auchenorrhyncha, Cicadellidae, *Ledra aurita*, new record, Kampinos National Park, Poland.

Ledra aurita L. (skoczek uszaty), obok cykad, należy do największych krajowych piewików (Auchenorrhyncha). Gatunek ten jest trudny do obserwacji, gdyż prowadzi skryty tryb życia, a maskujące ubarwienie pozwala mu na ukrycie się w gałęziach i na korze dębów.

Z terenu Polski współcześnie znanych jest zaledwie kilkanaście stanowisk tego gatunku. W ostatnich latach 4 nowe stanowiska skoczka uszatego zostały odnalezione w Puszczy Sandomierskiej (LIANA 2002: Nowy Pam. Fizjogr., 1, 2: 215-218).

Na obszarze Niziny Mazowieckiej istnieją dane historyczne o dwóch stanowiskach tego piewika: Sulejówek - Żwir koło Otwocka (NAST 1936: Fragm. faun., 2, 29: 323-326) i rezerwat „Molenda” koło Łodzi (ŚLIWIŃSKI 1962: Wrzechświat, 7-8: 216).

W trakcie odłowów nocnych, w Kampinoskim Parku Narodowym stwierdzono nowe stanowisko tego piewika:

– Nizina Mazowiecka: Kampinoski Park Narodowy, Pociecha, Obszar Ochrony Ścisłej „Sieraków” (DC89), 16 VI 2009 – 1 ex., około godziny 23 odłowiony przy lampie rtęciowej.

Autor składa serdeczne podziękowania dr Jackowi SZWEDO z Instytutu Zoologii PAN w Warszawie za potwierdzenie oznaczenia.

Dawid MARCZAK,
Kampinoski PN, Izabelin;
WSEiZ, Warszawa

553. Nowe stanowisko *Phyllodrepoidea crenata* (GRAVENHORST, 1802) (Coleoptera: Staphylinidae: Omaliinae) w Gorcach

New locality of *Phyllodrepoidea crenata* (GRAVENHORST, 1802) (Coleoptera: Staphylinidae: Omaliinae) in the Gorce Mts.

KEY WORDS: *Phyllodrepoidea crenata*, Staphylinidae, faunistic records, Gorce Mts., S Poland.

Phyllodrepoidea crenata (GRAV.) jest gatunkiem górskim, występującym na rozproszonych stanowiskach, głównie w środkowej i południowej Europie (BURAKOWSKI i in. 1979: Kat. Fauny Pol., XXIII, 6: 1-309), od Hiszpanii (GAMARRA, OUTERELO 2008: Boletín Sociedad Entomológica Aragonesa, 43: 211-231), przez Włochy (ZANETTI 1987: Coleoptera Staphylinidae Omaliinae. Fauna d'Italia, XXV, Ed. Calderini Bologna, 472 ss.) i Sycylię (ZANETTI, SABELLA 1998: Naturalista sicil., S. IV, XXII, 1-2: 25-37) po Rumunię (STAN 2004: Travaux du Museum National d'Histoire Naturelle „Grigore Antipa”, 46: 83-108).

Gatunek ten stwierdzano także na Wyspach Brytyjskich, w Belgii oraz południowej części Norwegii i Szwecji (BURAKOWSKI i in. 1979: *ibid.*; CROWSON 1982: *The Entomologist's Monthly Magazine*, **118**: 125-126; LINDBLADH i in. 2007: *Biodivers. Conserv.*, **16**: 3213-3226). Potencjalny obszar występowania *P. crenata*, określony metodą modelowania niszy ekologicznej gatunku, prezentuje TYKARSKI (2007: *Wszechświat*, **108**, 7-9: 190-196).

W Polsce gatunek ten stwierdzono po raz pierwszy w 1968 roku w Tatrach (Smreczyny, Tatrzański PN) (BURAKOWSKI i in. 1979: *ibid.*), a następnie na Babiej Górze (Babiogórski PN), w lasach regla dolnego (MELKE, SZAFRANIEC 1998: *Wiad. entomol.*, **17**, 2: 75-83; KUBISZ, SZAFRANIEC 2003: [W:] *Monografia fauny Babiej Góry*: 163-221) i w Beskidzie Zachodnim (rez. „Śrubita”) (SZAFRANIEC i in. 2003: [W:] *Wybrane gatunki zagrożonych zwierząt na terenie parków krajobrazowych w Beskidzie i sposoby ich ochrony*. Będzin. Konferencja Żywiec 2002: 24-33).

Na wymienionych stanowiskach obserwowano zaledwie 5 osobników tego gatunku. Na uwagę zasługuje więc fakt, że w czasie badań nad chrząszczami towarzyszącymi kornikom świerka w Tatrzańskim Parku Narodowym (TYKARSKI 2006: *Forest Ecology and Management*, **225**: 146-159) *Phyllodrepoidea crenata* była liczным gatunkiem towarzyszącym, o frekwencji ponad 30% (808 osobników) i dominacji powyżej 5%.

Ekologia tego gatunku chrząszcza wydaje się słabo poznana. Osobniki dorosłe spotykano w ogólnie określonym środowisku podkorowym (MELKE, SZAFRANIEC 1998: *ibid.*; SZAFRANIEC i in. 2003: *ibid.*; KUBISZ, SZAFRANIEC 2003: *ibid.*), w chodnikach kornika drukarza *Ips typographus* (L.) (BURAKOWSKI i in. 1979: *ibid.*; CAPECKI 1978: *Prace IBL*, 563: 36-117), pod korą świerków zasiedlonych przez korniki (TYKARSKI 2006: *ibid.*). W innych rejonach Europy *Ph. crenata* była poławiana pod korą wielu gatunków drzew liściastych m.in. brzozy, buka, dębów, wiązów (CROWSON 1982: *ibid.*; MENKE 2006: *Untersuchungen zur Struktur und Sukzession der saproxyle Käferfauna (Coleoptera) an Eichen- und Buchenholz*. Diss., Fakultät für Forstwissenschaften und Waldökologie der Georg-August-Universität Göttingen, <http://webdoc.sub.gwdg.de/diss/2006/menke>; LINDBLADH i in. 2007: *ibid.*) a rzadziej pod korą sosny i świerka w otoczeniu grzybów rozwijających się pod korą (CROWSON 1982: *ibid.*). Te ostatnie dane oraz przedstawiony poniżej okres pojawu chrząszczy, wskazują zdaniem CROWSONA (1982: *ibid.*), że *Ph. crenata* zasiedlając i przechodząc rozwój larwalny w środowisku podkorowym i przepoczwarzając się prawdopodobnie w glebie, może być naturalnym wektorem grzybów rozkładających drewno. Może to wskazywać na mycetofagiczny sposób odżywiania się imagines i larw. Jednak zdaniem F. KÖHLERA (2000: *Totholzkäfer in Naturwaldzellen des nördlichen Rheinlandes*. Landesanstalt für Ökologie, Bodenordnung und Forsten, Landesamt für Agrarordnung NRW, LÖBF-Schriftenreihe, Band 18, Recklinghausen, 351 ss.) *Ph. crenata* jest zoofagiem.

Z wielu danych wynika (CROWSON 1982: *ibid.*; MENKE 2006: *ibid.*; TYKARSKI 2006: *ibid.*), że chrząszcze obserwowano zwykle na jesieni, od lipca do września, przy czym najliczniej we wrześniu. Natomiast według danych ze Szkocji (CROWSON 1982: *ibid.*) chrząszcze występują od sierpnia, praktycznie przez cały okres jesienny, zimowy i wiosenny do maja (chrząszczy nie poławiano tylko w styczniu).

Phyllodrepoidea crenata uznawana jest za reliktowy gatunek puszczański (PAWŁOWSKI 2008: *Roczn. Bieszczadzkie*, **16**: 317-324). Figuruje też na czerwonych listach chrząszczy Szwecji (LINDBLADH i in. 2007: *ibid.*) i Niemiec (GIESER 1998: *Rote Liste der Käfer (Coleoptera)*. Rote Liste gefährdeter Tiere Deutschlands. Schrr. Landschaftspflege Natursch., **55**: 168-230).

Na tle danych o rozmieszczeniu tego gatunku w Polsce, nowym stanowiskiem *Phyllodrepoidea crenata* jest:

– Beskid Zachodni: Gorczański Park Narodowy, Koninki (UTM: DV39), 25 IX 1992 1 ex., pod korą modrzewia (*Larix* sp.) w chodnikach *Ips cembrae* HEER, leg. J. MICHALSKI, det. et coll. A. MAZUR.

Odkryte stanowisko poszerza informacje o występowaniu gatunku o Gorce, a listę środowisk o modrzew i żerowiska kornika modrzewiowca.

Andrzej MAZUR, Jacek MICHALSKI,
Kat. Entomol. Leśnej UP, Poznań

554. *Medon rufiventris* (NORDMANN, 1837) (Coleoptera: Staphylinidae: Paederinae) w Puszczy Noteckiej

Medon rufiventris (NORDMANN, 1837) (Coleoptera: Staphylinidae: Paederinae) in Puszcza Notecka

KEY WORDS: *Medon rufiventris*, Staphylinidae, faunistic records, Puszcza Notecka, W Poland.

Medon rufiventris (NORDM.) jest gatunkiem ponto-mediteranejskim, zamieszkującym głównie południową Europę, występuje też w południowej części Europy środkowej i zachodniej oraz Azji Mniejszej (Anatolia) (ASSING 2005: Linzer biol. Beitr., 37, 2: 1027-1034; ASSING 2007a: Linzer biol. Beitr., 39, 1: 23-32). Dokładne dane o rozmieszczeniu tego gatunku w Europie, oparte na licznych cytacjach, zawarte są w opracowaniach HORIONA (1965: Faunistik der Mitteleuropäischen Käfer. Band X. Überlingen-Bodensee: ss. 335) i ASSINGA (2006: Bonner zool. Beitr., 54, 1: 25-95). Rewizja zachodniopalearktycznych gatunków z rodzaju *Medon* STEPHENS, 1833 (ASSING 2006: ibid.) wniosła istotne informacje o rozmieszczeniu omawianego gatunku. Dotychczasowe dane o jego występowaniu w północnej Afryce dotyczą *Medon africanus* (FAUVEL, 1872), gatunku bardzo podobnego morfologicznie.

Na obszarze Polski stanowiska występowania *M. rufiventris* leżą głównie w południowej części kraju: Śląsk Górny, Wyżyna Krakowsko-Wieluńska, Sudety Zachodnie, Roztocze, Beskid Wschodni. Najbardziej na północ wysuniętymi stanowiskami wydają się być stanowisko na Nizinie Wielkopolsko-Kujawskiej (Nowa Sól), gdzie gatunek był notowany w latach trzydziestych ubiegłego wieku i na Nizinie Mazowieckiej – okolice Warszawy (Otwock, Garwolin, Warszawa) (SZUJECKI 1965: Fragm. faun., 11, 20: 375-386; BURAKOWSKI i in., 1979: Kat. Fauny Pol., XXIII, 6: 1-310). Od lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku gatunek w Polsce nie był obserwowany. Dopiero w ostatnich latach odnotowano go na Podlasiu (STANIEC 2006: Wiad. entomol., 25, 3: 165-174) i Nizinie Sandomierskiej w okolicach Leżajska (STANIEC, ZAGAJA 2008: Ann. UMCS, 63, 1: 110-127).

Gatunek ten stwierdzono na nowym stanowisku:

– Nizina Wielkopolsko-Kujawska: Puszcza Notecka, Nadleśnictwo Krucz, oddz. 131 w pobliżu miejscowości Biała (UTM: WU85), 26 V 2010 – 2♂♂ 1♀, pod korą martwej sosny z korowiną częściowo odbitą przez dzięcioły, słabo przylegającą, na eksponowanym i silnie nasłonecznionym stanowisku, opanowanej przez wykarczaka – *Arhopalus rusticus* (L.) i tytca cieślę – *Acanthocinus aedilis* (L.), leg., det. et coll. A. MAZUR.

Niewiele jest danych o ekologii tego gatunku. Według „Katalogu fauny Polski” (BURAKOWSKI i in. 1979: ibid.) chrząszcze poławiane są bardzo rzadko i przebywają w wilgotnych lasach pod odstającą korą starych pni drzew iglastych i liściastych. Ponadto *Medon rufiventris* uznawany jest też za gatunek stenotopowy, zasiedlający próchnowiska (STANIEC 2006: ibid.)

oraz jako nidikol i fakultatywny ksylobiont (KORGE 2005: Rote Liste und Gesamtartenliste der Kurzflügelkäfer (Coleoptera: Staphylinidae) von Berlin. [W:] Der Landesbeauftragte für Naturschutz und Landschaftspflege/Senatsverwaltung für Stadtentwicklung (Hrsg.): Rote Listen der gefährdeten Pflanzen und Tiere von Berlin. CD-ROM). Chrząższe były też poławiane w mrowiskach *Formica truncorum* FABR. (STANIEC, ZAGAJA 2008: *ibid.*), w pułapki ekranowe w lesie dębowym (ASSING 2007b: Linzer biol. Beitr., **39**, 2: 791-797) i czerepak samochodowy (RENNER 2002: Coleo, **3**: 1-12).

Puszcza Notecka leżąca na Nizinie Wielkopolsko-Kujawskiej, obok Brandenburgii i Niziny Mazowieckiej, jest jednym z najdalej na północ wysuniętych regionów występowania *Medon rufiventris* w Europie Środkowej. Należy przy tym zaznaczyć, że gatunek ten znany jest z jedyne go, izolowanego stanowiska na południu Półwyspu Skandynawskiego (ASSING 2006: *ibid.*). Stanowisko w Puszczy Noteckiej, na którym znajdowano chrząższe, to jest brzeg drzewostanu sosnowego na niewysokim wzniesieniu w zwartym kompleksie leśnym, jest silnie eksponowane i nasłonecznione. Wielkość obszaru leśnego, jakim jest Puszcza Notecka (ok. 127 tys. ha) wpływa łagodząco na warunki klimatyczne – jest to część Niziny Wielkopolskiej o najniższej liczbie dni mroźnych i upalnych. Opady roczne w granicach 530–570 mm oraz średnia roczna temperatura 7,8–8,1°C nie stawiają Puszczy w kategorii terenów skrajnie suchych, nawet jak na warunki Wielkopolski (Atlas encyklopedyczny PWN, 1998). Warunki te mogą więc sprzyjać występowaniu tego ponto-mediteranejskiego gatunku na tym obszarze Polski i Europy Środkowej.

Znamiennym jest także fakt znalezienia imagines *M. rufiventris* w chodnikach larwalnych pospolitych gatunków ksylofagicznych zasiedlających sosnę. Wydaje się więc, że dla zapewnienia warunków bytowania populacji tego gatunku, duże znaczenie może mieć pozostawianie do naturalnego obumarcia drzew zamierających i zasiedlanych przez owady kambio- ksylofagiczne, które zwykle wycinane są w ramach utrzymania stanu sanitarnego drzewostanów.

Andrzej MAZUR, Kat. Entomol. Leśnej UP, Poznań

555. Nowe stanowiska *Batrissus formicarius* (AUBÉ) w Polsce (Coleoptera: Staphylinidae: Pselaphinae)

New records of *Batrissus formicarius* (AUBÉ) in Poland (Coleoptera: Staphylinidae: Pselaphinae)

KEY WORDS: Staphylinidae, Pselaphinae, Batrisini, *Batrissus*, new records, Poland.

Batrissus formicarius (AUBÉ, 1833) jest jednym z rzadszych chrząższy z podrodziny Pselaphinae znanych z Polski. Jak dotychczas wykazano ten gatunek z bardzo nielicznych stanowisk znajdujących się na terenie Niziny Mazowieckiej, Dolnego i Górnego Śląska, Roztocza, Beskidu Zachodniego i Wschodniego, oraz bliżej niesprecyzowanych lokalizacji, cytowanych w literaturze ogólnie jako «Pomorze» i «Prusy» (BURAKOWSKI i in. 1978: Kat. Fauny Pol., **XXIII**, **5**: 1-356). Po opublikowaniu „Katalogu fauny Polski” (BURAKOWSKI i in. 1978: *ibid.*) wykazany był jedynie z Puszczy Białowieskiej (BOROWIEC i in. 1992: Wiad. entomol., **11**, **3**: 133-141), jednak bez wskazania dokładnej lokalizacji. Ogólnikowe dane z Pomorza i Prus wraz ze stanowiskiem z Białowieskiego Parku Narodowego były dotychczas jedynymi dotyczącymi północy kraju. Większość doniesień (wyjątkiem jest jedynie wspomniane stanowisko z Puszczy Białowieskiej) o poławianiu *B. formicarius* w Polsce jest bardzo przestarzała i pochodzi sprzed ponad 60 lat.

Poniżej podajemy nowe stanowiska tego rzadkiego marnika, w tym po raz pierwszy wskazujemy na jego występowanie na Pojezierzu Pomorskim oraz uzupełniamy dane o stanowiskach w Puszczy Białowieskiej (o ile nie zaznaczono inaczej, okazy znajdują się w zbiorach autorów):

- Pojezierze Pomorskie: Bielinek nad Odrą (VU46), 28 VI 2010 – 1 ex., leg. R. RUTA.
- Puszcza Białowieska: Białowieski Park Narodowy (FD94), oddział 399, 20 VI 1991 – 1 ex., leg. M. WANAT, oddział 373, 23 VI 1991 – 2 exx., leg. et coll. J. KANIA, 15–27 VI 1991 – 2 exx., leg. et coll. L. BOROWIEC [okazy, na podstawie których gatunek ogólnikowo wykazano z Białowieskiego Parku Narodowego (BOROWIEC i in. 1992: *ibid.*)].
- Śląsk Dolny: Zimna Woda ad Legnica (WS77), 16 V 1992 – 1 ex., leg. M. WANAT; rez. „Wąwóz Myśluborski” ad Jawor (WS75), 29 VI 1992 – 1 ex., leg. M. WANAT.
- Roztocze: Roztoczański PN, rez. „Czerkies” (FB50), 8 VI 1988 – 1 ex., leg. L. BOROWIEC.

Batrisus formicarius jest największym polskim przedstawicielem plemienia *Batrisini*, w którego skład w naszym kraju wchodzi ponadto kilka gatunków rodzaju *Batrisodes* REITTER. Zasięg *B. formicarius* obejmuje dużą część kontynentu europejskiego, od Hiszpanii na zachodzie po Rosję i Ukrainę na wschodzie, w centralnej części sięgając na południe do krajów bałkańskich, a na północy dociera do Szwecji (LÖBL, BESUCHET 2004: [W:] LÖBL I., SMETANA A. (red.): *Catalogue of Palaearctic Coleoptera*, 2: 272-329). Ze względu na preferowanie cieplejszych stanowisk, gatunek ten częściej można napotkać w Europie Południowej – już na Słowacji nie należy on do rzadkości. *Batrisus formicarius* związany jest z koloniami mrówek z rodzaju *Lasius* FABR.; jako preferowany gatunek gospodarza wymieniany jest w literaturze *L. brunneus* (LATREILLE), a występowanie omawianego marnika zdaje się być ograniczone do starszych, naturalnych lasów liściastych (FRANC 1992: *Acta Univ. Carolinae*, 36: 299-324). Jego obecność sugeruje wysokie walory przyrodnicze stanowiska, a polskie znaleziska na terenie Puszczy Białowieskiej, Beskidów, Roztocza czy Pogórza Kaczawskiego potwierdzają charakter *B. formicarius* jako gatunku wskaźnikowego dla mało zmienionych, bogatych siedlisk leśnych.

Paweł JAŁOSZYŃSKI, Poznań

Marek WANAT, Muz. Przyr. Uniw. Wrocław., Wrocław

Rafał RUTA, Zakł. Bioróżn. i Taks. Ewol., Inst. Zool. Uniw. Wrocław., Wrocław

556. Nowe stanowisko *Octotemnus mandibularis* (GYLLENHAL, 1813) (Coleoptera: Ciidae) w Polsce

New locality of *Octotemnus mandibularis* (GYLLENHAL, 1813) (Coleoptera: Ciidae) in Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Ciidae, *Octotemnus mandibularis*, new locality, Poland.

Rodzina Ciidae jest reprezentowana w naszym kraju przez 44 gatunki mycetofilnych chrząszczy. Większość znanych gatunków z tej rodziny to mycetobionty, żyjące w owocnikach grzybów nadrzewnych. Rodzaj *Octotemnus* MELLIÉ, 1847, w Plearktyce reprezentowany jest przez 14 gatunków, z których dwa: *O. mandibularis* (GYLL.) i *O. glabriculus* (GYLL.) występują w naszym kraju (BURAKOWSKI i in. 1987: *Kat. Fauny Pol.*, XXIII, 14: 1-309).

O. mandibularis jest gatunkiem europejskim, dość szeroko rozmieszczonym, znanym z 21 krajów Europy oraz Wschodniej Syberii (JELINEK 2008: [W:] LÖBL I., SMETANA A. (ed.): *Catalogue of Palaearctic Coleoptera*, 5: 1-670). Mimo dość szerokiego rozmieszczenia geo-

graficznego, gatunek ten jest bardzo rzadko poławiany i znany z niewielu stanowisk. Również w Polsce, gatunek ten był notowany zaledwie z 5 krain: Wielkopolski, Puszczy Białowiejskiej, Dolnego Śląska, Roztocza i Beskidu Zachodniego.

Poniżej podajemy kolejne, nowe stanowisko tego rzadkiego chrząszcza:

- Bieszczady: Bieszczadzki Park Narodowy, obwód ochronny Suche Rzeki, przysiółek Suche Rzeki (UTM: FV15), z zebranych 20 VI 2009 kilku owocników *Trametes pubescens* (SCHUMACH.: FR.) PILÁT na *Alnus incana* (L.), wyhodowano od początku II 2010 do końca III 2010 – 76♂♂ i 165♀♀, leg. et cult. A. SZCZEPKOWSKI.

Podane wyżej stanowisko jest nowym dla Bieszczadów i jest pierwszą informacją o tym chrząszczy z terenu Polski od 1933 roku. Również olsza szara jest drzewem nowym, do tej pory nie podawanym jako miejsce rozwoju tego gatunku. *Trametes pubescens* jest rzadko spotykanym grzybem, porastającym głównie zamierające i obumarłe olchy (czarną i szarą), rzadziej inne drzewa liściaste jak np. leszczynę, buk, osikę i jarząb. Możliwe, że tak jak niektóre inne gatunki Ciidae, *O. mandibularis* jest monofagiem i zasiedla wyłącznie ten gatunek grzyba, a jego występowanie w innych częściach kraju jest uzależnione od występowania właśnie *T. pubescens*. Przemawia za tym fakt, że inne, pokrewne gatunki grzybów z rodzaju *Trametes* FR., występują pospolicie w całej Polsce, a mimo to nie udało się odnaleźć omawianego chrząszcza w tych gatunkach grzybów. Należy również zaznaczyć, że *O. mandibularis* ma bardzo charakterystyczną budowę morfologiczną, związaną głównie z nietypowymi czułkami i żuwaczkami samców, stąd odróżnienie go od innych przedstawicieli Ciidae nie powinno sprawić problemów, nawet początkującym entomologom. Okazy dowodowe znajdują się kolekcji KOLiE w Warszawie i Rogowie.

Jerzy BOROWSKI, Andrzej SZCZEPKOWSKI,
Kat. Ochr. Lasu i Ekol., SGGW, Warszawa

557. Nowe stanowisko *Pyrausta falcatalis* GUENÉE, 1854 (Lepidoptera: Crambidae) w Polsce

A new record of *Pyrausta falcatalis* GUENÉE, 1854 (Lepidoptera: Crambidae) in Poland

KEY WORDS: Lepidoptera, Crambidae, *Pyrausta falcatalis*, new record, Poland.

Pyrausta falcatalis GUEN. jest jednym z rzadziej spotykanych gatunków z rodzaju *Pyrausta* SCHRANK. Dotychczas w Polsce znany był tylko z górskich obszarów Karpat, a mianowicie z Beskidu Śląskiego, Beskidu Sądeckiego i Pogórza Dynowskiego. Wszystkie dane dotyczące tego gatunku pochodzą z okresu przedwojennego. Po upływie ponad 60 lat udało się potwierdzić jego występowanie w Polsce:

- Góry Słonne, rez. „Góra Sobień” (UTM: EV98), 20 VII 2008 – 2 exx., leg. Ł. DAWIDOWICZ.

Motyle odłowiono w lesie jodłowo-bukowym w pobliżu małego leśnego cieką wodnego bujnie porośniętego skrzypem olbrzymim. Okazy dowodowe znajdują się w zbiorze autora.

Gąsienica tego gatunku jest monofagiem, żyje w oprzędzie na spodniej stronie liścia szaławii lepkiej (*Salvia glutinosa* L.). Roślina ta w Polsce jest rozpowszechniona tylko w Karpatach i na ich przedgórzu, co ma wpływ na ograniczony zasięg motyla.

Łukasz DAWIDOWICZ, Studenckie Koło Nauk. Biologów UMCS, Lublin